

на моето скривалище. Помислихъ, че това е нѣкой нахаленъ павианъ (маймуна), който идваше редовно да ме безпокои, излѣзохъ съ тояга въ ржка, за да се справя съ този неканенъ гостъ. Но, за голѣмо мое очудване, никакво животно не се виждаше до колибата или на покрива ѝ. Наблизо имаше стадо зебри, но тѣ бѣха доста надалече. Върнахъ се, но шумътъ пакъ се повтори по върхътъ на покрива.

Стадо жирафи

Това ме ядоса по-вече, излѣзохъ съ явно намѣрение да набия нахалния павианъ. Когато бѣхъ вънъ, обърнахъ се и задъ колибата отъ 5—6 метра височина видѣхъ една миловидна глава съ голѣми, черни, кротки очи на една жирафа, стърчаща като кула надъ менъ. Жирафата, видимо, бѣ изплашена, но не прояви никакво движение за защита, както би направило всѣко друго животно. Това миловидно животно, сигурно бѣ видѣло зеленитѣ клончета отъ покрива на моята колиба и бѣ съ желание да си похапне. Но сега, като ме видѣ, явно съжаляваше за вината си. Стори ми се, че учтиво ме поздравява и ми казва: „Увѣрявамъ ви, не знаехъ, че сте тукъ;